

Καθρέφτης

Καθρεφτάκι

An on-line journal

UNSW GREEK STUDIES

Issue III- January 2009

Καλωσήλθατε στο τρίτο τεύχος του περιοδικού Καθρέφτης που τη φετινή χρονιά στην αρχή του φιλοξενεί ένα ραδιοφωνικό ποίημα, και στο τέλος μια ηλεκτρονική ιστορία αγάπης. Στις μέσα σελίδες του περιέχει παλιά και νέα κείμενα των φοιτητών από τα μαθήματα της ελληνικής γλώσσας και του πολιτισμού του τμήματος που περιστρέφονται γύρω από θέματα που συζητήθηκαν στην τάξη ή ανταποκρίνονται στα ενδιαφέροντά τους.

Welcome to the third issue of the e-journal Mirror that this year hosts a radio poem on its first page, and an electronic love story by the Greek - Australian young writer Bill Kostakis on the last. A variety of texts written in the classes of Greek language and culture of the UNSW Greek programme are also included in this issue, on topics such as *In regards to my name, What is Greece and Greekness to me, Family history and Migration, Music and Cinema, and also Life in Sydney and Athens.*

[Credo]

Μάνος Χατζηδάκης

Σχετικά με τ' όνομά μου

(συλλογικό κείμενο)

Τι είναι για μένα η Ελλάδα και η ελληνικότητα

(συλλογικό κείμενο)

Νασρεντίν Χότζας

Όλγα Κονσταντίνοβα

Η οικογένειά μου σε α' και γ' πρόσωπο

(συλλογικό κείμενο)

Greek+ music and cinema

(συλλογικά κείμενα)

Στους δρόμους της Αθήνας

Fladi Myrteza

Οι υποβαθμισμένες περιοχές του Σύδνεϋ

Ερασμία Μιχαλάτου

Dressed to kill

Μαρία Καλλιγέρη, Jason Rafeeq

Greek and European history through art

Katie Ure

Bing me

William Kostakis

Επιμέλεια/Πληροφορίες: Dr Kyriaki Frantzi
k.frantzi@unsw.edu.au

[CREDO]

Μάνος Χατζηδάκης

Πιστεύω στην υγρασία της νύχτας

Στ' αγάλματα που ταξιδεύουν μέρα και νύχτα μες σε δαπανηρές συσκευασίες

Και στα κλειστά παράθυρα εργοστασίων που απεργούν

Πιστεύω στη λιτανεία των αυτοκινήτων

Στα νευρικά σφυρίγματα ενός εγκαταλελειμένου αστυφύλακα

Και στην οσμή από σελίδες άκοπες των σχολικών βιβλίων

Πιστεύω στις ποιητικές ανθολογίες

Στις διαφημίσεις ταυρομαχιών του '35

Και στα σημάδια του κορμιού σου που φανερώνουν έρωτα

Τέλος πιστεύω στο θάνατο της μνήμης

Και στην ανάσταση των επιθυμιών εν μέσω ρόδων, γιασεμιών και υακίνθων.

Και τούτο εγένετο.

Αμήν.

Από τα σχόλια του Τρίτου
20.5.79

Καθρέφτης Καθρεφτάκι

Σχέση με το αναμά μου

Το πιστοποιητικό γεννήσεώς μου γράφει James K.

Όταν είμαι James, νιώθω σπουδαίος.

Όταν είμαι Τζίμης νομίζω ότι είμαι στην Ελλάδα και μιλάω με το θείο μου.

Όταν είμαι Δημήτρης νιώθω ότι έχω κάνει λάθος.

J. K

Το μικρό μου όνομα Ερασμία προέρχεται από το αρσενικό όνομα Εράσμιος/Ερασμος. Ήταν το όνομα του μάρτυρα Εράσμιου που τον τρίτο αιώνα ήταν ο Άγιος των Θαλασσινών.

Το όνομά μου δημιουργήθηκε από την ελληνική λέξη Έρωσ και η έννοια του είναι αγαπημένη ή αγαπητή. Ο έρωσ και ο έρωτας έχουν την ίδια έννοια. Έχουν σχέση με το νόημα αγάπη, ρομάντσο, πάθος και επιθυμία. Άρα πάνω από όλα ο Έρωσ/Ερωτας είναι ο σωματικός τύπος της αγάπης.

Η καταγωγή των λέξεων είναι από την ελληνική μυθολογία. Η αγία Αφροδίτη της αγάπης είχε ένα γιο που ονομάστηκε Έρωσ. Ο Έρωσ ήταν ο άγιος της αγάπης και του πάθους.

E.M.

Το να δώσεις όνομα σε ένα νεογέννητο παιδί μερικές φορές μπορεί να είναι μια συναισθηματική και επίμαχη διαδικασία.

Επειδή η γιαγιά μου Άννα πέθανε όταν η μητέρα μου ήταν μόνο ενός χρονού, πολύ επιθυμούσε η μητέρα μου να μου δώσει το όνομα της γιαγιάς μου. Δυστυχώς όμως τα πεθερικά της είχαν άλλες ιδέες και βάλανε τον παπά να με βαφτίσει Μαρία. Η μητέρα μου προσπάθησε να με φωνάζει Μαριάννα, αλλά - χωρίς υποστήριξη-δεν επέτυχε.

Χάρηκε πολύ όταν εγώ ονόμασα την κόρη μου Άννα, όμως προσβλήθηκε η πεθερά μου και για πολύ καιρό τη φώναζε «το μωρό».

M. Τζ.

Όταν είμαι Kate σημαίνει ότι είμαι με τους ανθρώπους που συνάντησα μετά το Γυμνάσιο και στο πανεπιστήμιο.

Όταν είμαι Katie σημαίνει ότι είμαι με φίλες μου που τις ξέρω πολλά χρόνια

Όταν είμαι Κατερίνα σημαίνει ότι είμαι με τη γιαγιά μου.

Όταν είμαι Kathleen σημαίνει ότι είμαι στο μάθημα στο πανεπιστήμιο με τους ανθρώπους που συναντώ εκεί.

Οι πιο πολλοί άνθρωποι με φωνάζουν Kathleen αντί για Katie ή Kate. Τώρα δεν ξέρω τι όνομα να πω όταν συστήνομαι.

K. T.

Μετά από λίγο καιρό ο Ευτύχιος έγινε επίσκοπος της Γορτυνίας, αλλά τον διώξαν επειδή ήταν πολύ δραστήριος χριστιανός. Μαζί με τον αδερφό του, πήγανε να μείνουν σε ένα σπήλαιο για την υπόλοιπη ζωή τους. Σήμερα το σπήλαιο έχει πάρει τ' όνομά τους, και ο Άγιος Γιάννης έχτισε μια εκκλησία εκεί στη μνήμη τους, και τα λείψανά τους βρίσκονται στο μοναστήρι της Οδηγήτριας.

Ευτ. Στ.

Ήρθαμε στην Αυστραλία το χίλια εννιακόσια πενήντα εννέα και φτάσαμε με το επώνυμο Χατζηβασιλείου. Μέσα στα δέκα πρώτα χρόνια θέλοντας να αυστραλοποιηθούμε γίναμε Βασιλείου, μετά Βάσος και τελικά Βας.

Πηγαίνοντας και ερχόμενοι από την Ελλάδα την επόμενη δεκαετία, ένας-ένας από τα αδέρφια μου αποφάσισαν να ζήσουν πάλι μόνιμα εκεί.

Φύγανε από την Αυστραλία και επέστρεψαν πάλι στη χώρα της καταγωγής τους ως Χατζηβασιλείου.

M. Τζ..

Όταν γεννήθηκα η γιαγιά μου ήταν Ερασμία και η ξαδέλφη ήταν Esmaes, έτσι κι εμένα -ως μικρότερη Ερασμία ή Esmaes- ο παππούς μου με ονόμασε Μπέμπα. Τώρα όλοι στο σπίτι με φωνάζουνε Μπέμπα. Όταν είμαι Μπέμπα αισθάνομαι πολύ χαϊδεμένη.

Στην τάξη όταν άκουγα Ερασμία το έβρισκα περίεργο, αλλά τώρα με αυτό το όνομα αισθάνομαι πιο Ελληνίδα και ενήλικη και όχι το μωρό της οικογένειας.

E.M.

Το όνομα Χαράλαμπος σημαίνει «λάμπω από χαρά». Λάμπω από χαρά κάθε φορά που το ανησάκι μου έρχεται τρέχοντας και πηδάει στην αγκαλιά μου.

X.M.

Kathleen σημαίνει καθαρή και παρθένα

Kathleen είναι ένας τύπος της Katherine. Η Katherine είναι από το ελληνικό όνομα Αικατερίνη. Η Αικατερίνη προήλθε από το «εκάτερος» που στα αρχαία ελληνικά σημαίνει κάθε ένας από τους δυο.

Οι Ρωμαίοι συσχέτισαν την Αικατερίνη με την λέξη καθαρή και έτσι άλλαξαν την ορθογραφία της από Κατερίνα σε Καθαρίνα.

Λέγομαι Kathleen επειδή η γιαγιά μου από την πλευρά του πατέρα μου είχε το όνομα Kathleen.

K. T

Νασρεντίν Χότζας

Όλγα Κωνσταντίνοβα

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

- Ονοματεπώνυμο : Ναστραντίν Χότζας
- Τόπος και έτος γεννήσεως : Μικρά Ασία, 13ος αιώνας
- Μέσα μεταφοράς : Το προσωπικό γαϊδούρι του
- Οικογενειακή κατάσταση : Ανοικτή σχέση
- Επάγγελμα : Μουλάς
- Προσόντα : Σοφός με έναν αστείο τρόπο

Ο Νασρεντίν Χότζα ή γνωστότερος ελληνικά ως Ναστραντίν Χότζας (το όνομα σημαίνει «Η δόξα της Πίστης» στα Αραβικά) ήταν ένας δημοφιλής κεντρικός ήρωας μύθων, παροιμιών, анеκδότων που κυκλοφορούσαν ευρύτατα σε όλες τις κοινωνικές τάξεις της Μέσης Ανατολής, συμπεριλαμβανομένης και της Τουρκίας. Ο Ναστραντίν Χότζας παρουσιάζεται ως τύπος σούφι, φιλόσοφου ανατολίτη, οπλισμένος με φιλοσοφική εγκαρτέρηση στις αντιξοότητες της ζωής, πάντοτε ετοιμόλογος με ελευθερία έκφρασης, πολλές φορές και με αισχρολογίες.

Υποστηρίζεται ότι γεννήθηκε τον 13ο αιώνα κάπου στο Μεγάλο Κορασάν και ότι διατηρούσε φιλία με τον Ταμερλάνο. Κατ' άλλους γεννήθηκε στο Σιβρή Χισάρ στη Μικρά Ασία περί τον 15ο με 16ο αιώνα. Το επάγγελμά του ήταν καδής (ιεροδίκης)

και Μουλάζ(ιεροδιδάσκαλος). Πέθανε και τάφηκε στο Ακ Σεχέρ κοντά στο Ικόνιο όπου υποστηρίζεται ότι υπήρχε ο τάφος του, ένα μικρό «τουρμπέ», (=μανσωλείο).

Η εκδοχή πάντως ότι όλοι οι σχετικοί μύθοι του Ναστραντίν πλάστηκαν από τον ίδιο είναι εσφαλμένη. Γιατί απλούστατα πολλά αναφέρονται σε πολύ διαφορετικές περιόδους. Ακόμη πολλά ανέκδοτα μπορεί ν' αναφέρονται στ' όνομά του αλλά είναι βέβαιο ότι άλλοι είναι οι δημιουργοί τους που παρέμειναν αφανείς αφηγητές. Πάντως σημειώνεται ότι από τις πλείστες εκδόσεις των ιστοριών του Ναστραντίν σε ξένες γλώσσες η μετάφραση στην ελληνική ήταν η περισσότερο διαδεδομένη στην Ελλαδική χώρα από την εποχή της οθωμανικής περιόδου, και συνέχισε στην ελεύθερη Ελλάδα σαν τουρκικό βιβλίο.

Πολλά έθνη της Μέσης Ανατολής θεωρούν τον Νασρεντίν δικό τους, όπως οι Αφγανοί, Άραβες, Πέρσες, Τούρκοι και Ουζμπέκοι. Το όνομά του γράφεται διαφορετικά σε κάθε γλώσσα και πριν ή μετά από αυτό αναφέρονται οι τίτλοι Χότζας, Μουλάζ ή Εφέντι. Ο Νασρεντίν ήταν λαϊκός φιλόσοφος και έχει μείνει στη μνήμη και την παράδοση της Ανατολής για τις αστείες ιστορίες και τα ανέκδοτά του.

Οι ιστορίες του μπορεί να είναι παράδοξες, απλοϊκές αλλά έχουν βαθύτερα νοήματα τα οποία γίνονται κατανοητά μέσα από τη διήγηση.

Οι ιστορίες του Νασρεντίν Χότζα είναι δημοφιλείς σε όλο τον κόσμο και είχε θεσπιστεί το 1996-1997 Διεθνές Έτος Νασρεντίν Χότζα.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ

Ο Ναστραντίν Χότζας είχε χάσει το κλειδί του σπιτιού του. Πήγε κάτω από μια κολώνα που έφεγγε ένας γλόμπος κι έψαχνε μέσα στη νύχτα, κάνοντας μεγάλη φασαρία.

Μαζεύτηκε κόσμος κι όλοι ήθελαν να τον βοηθήσουν. Άρχισαν να ψάχνουν κι αυτοί μαζί του.

«Πες μου Χότζα», τον ρώτησε στο τέλος κάποιος, «είσαι σίγουρος πως έχασες το κλειδί εδώ, σ' αυτό το μέρος;» «Όχι», απάντησε ο Χότζας. «Αλλά μόνο εδώ έχει φως. Εγώ θέλω πάντα να βλέπω τι κάνω».

Η ΚΟΥΚΛΑ ΑΠΟ ΑΛΑΤΙ

Μια μέρα, ρώτησε τον Νασρεντίν ένας μαθητής του: «Πες μου δάσκαλε: Πώς θα μπορούσες να περιγράψεις τη δουλειά ενός αναζητητή της Αλήθειας;»

Ο Νασρεντίν κοίταξε για λίγο σιωπηλός τον μαθητή του κι ύστερα χαμογέλασε πονηρά και του είπε: «Σαν την ιστορία της κούκλας από αλάτι». «Δηλαδή;» ρώτησε ο μαθητής απογοητευμένος, νομίζοντας ότι ο δάσκαλός του τον κοροϊδεύει. «Άκου την ιστορία, λοιπόν», είπε ο Νασρεντίν,

όχι όμως με τ' αυτιά σου, αλλά με την καρδιά σου». Και να η ιστορία που είπε ο Μουλά Νασρεντίν στον μαθητή του:

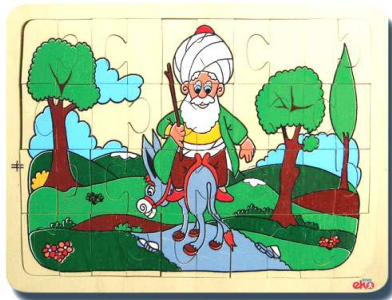
«Μια κούκλα φτιαγμένη από αλάτι, ψάχνοντας να βρει την αλήθεια για το τι τέλος πάντων ήταν, ταξίδεψε χιλιάδες μίλια στεριάς, μέχρι που έφτασε και σταμάτησε στην άκρη της θάλασσας. Έμεινε ακίνητη κοιτάζοντας μαγεμένη εκείνη την υγρή κινούμενη μάζα που δεν έμοιαζε με τίποτα από όλα όσα είχε δει ως τότε και δεν ήξερε το όνομά της.

«Τι είσαι εσύ;» ρώτησε η κούκλα από αλάτι τη θάλασσα. «Έλα μέσα και δεξ μόνη σου», απάντησε η θάλασσα με ένα χαμόγελο καλοσύνης κι αγάπης. Έτσι, η κούκλα από αλάτι προχώρησε, τσαλαβουτώντας στα νερά, προς τα μέσα.

Όσο πιο βαθιά προχωρούσε, τόσο περισσότερο διαλυόταν μέχρι που έμεινε ένα μικρό κομματάκι από αυτή. Πριν διαλυθεί και το τελευταίο αυτό κομμάτι της και γίνει ένα με τη θάλασσα, η κούκλα από αλάτι πρόλαβε και φώναξε με θαυμασμό, μεθυσμένη από μια αλλόκοτη και πρωτόγνωρη χαρά: «Τώρα ξέρω τι είμαι»!

Η ΑΛΗΘΕΙΑ

Ένα πρωί, όταν άνοιξαν οι πύλες της πόλης, στήθηκε μπροστά τους μια αγχόνη την οποία επέβλεπε ο λοχαγός της βασιλικής φρουράς. Ένας ντελάλης ανακοίνωσε:

«Οποιος μπαίνει στην πόλη, πρέπει πρώτα να λέει την αλήθεια σε μια ερώτηση που θα του κάνει ο αξιωματικός της φρουράς».

Ο Νασρεντίν που ήταν απέξω, μπήκε μέσα πρώτος.

Ο λοχαγός του είπε: «Πού πηγαίνεις; Πες την αλήθεια, γιατί διαφορετικά θα πεθάνεις στην κρεμάλα!»

«Πηγαίνω να κρεμαστώ σε αυτήν εδώ την κρεμάλα» απάντησε ο Νασρεντίν.

«Δεν σε πιστεύω!»

«Πολύ καλά λοιπόν. Αν είπα ένα ψέμα κρέμασέ με!».

«Αλλά κάτι τέτοιο θα το έκανε αληθινό!»

«Ακριβώς» είπε ο Νασρεντίν «για σένα αληθινό».

Πηγή: Wikipedia

Τι είναι για μένα η Ελλάδα και η ελληνικότητα

- Το χρώμα άσπρο
- Το σπίτι μου στο χωριό Καρυές
- Οι όμορφες θάλασσες
- Μικρά εκκλησάκια
- Ανεμόμυλοι

Ελένη Κόγια

- Ελληνική σημαία
- Καράβια με μετανάστες
- Γαλαζία θάλασσα
- Ακρόπολη
- Γλώσσα/πατρίδα

Γιώργος Σιδεράς

Ελλάδα είναι σα στο σπίτι μου

- Το σπίτι μου στα Κύθηρα ή το σπίτι του παππού μου
- Η δική μου γωνιά στο Club Paradise στη Μύκονο
- Καφέ Μπαρ ΛΗΣ στη Γλυφάδα
- Η παραλία Μελιδόνι στα Κύθηρα που είναι πολύ όμορφη
- Το Everest μετά τα κέντρα που ήμουν μεθυσμένος.

Δημήτρης Καλίγερος

Η Ελλάδα μου αρέσει γιατί είναι η χώρα της καταγωγής μου. Μου αρέσει που υπάρχει πάρα πολύ ιστορία στο παρελθόν της και νιώθω πως ανήκω εκεί ακόμα κι αν έχω γεννηθεί στην Αυστραλία. Ο νους μου είναι πάντα εκεί και νοσταλγώ τις παραλίες, τις ταβέρνες, τα εκκλησάκια, τα αρχαία, τα χωριά και τους συγγενείς μου.

Στη Ελλάδα δε μου αρέσει η γραφειοκρατία γιατί αν δε βάλεις τις φωνές δε γίνεται τίποτα. Ένας υπάλληλος σε στέλνει σε άλλον, και ο άλλος σε στέλνει σε άλλον κτλ. γιατί βαριούνται που ζούνε και έτσι τελικά δε γίνεται τίποτα. Επίσης δε μου αρέσει που όλοι κατακλαίγονται πως δεν έχουν μία, αλλά για να πάνε ταξιδάκια κάπως τα βρίσκουν. Επίσης πιστεύω ότι η Ελλάδα έχει χαλάσει. Τώρα ποια είναι η αιτία δε γνωρίζω αλλά είναι σίγουρο ότι ο τουρισμός την έχει χαλάσει.

Ελευθερία Δάκη

My family went to Egypt, there they lived in Alexandria until they once again set sail in 1956 and came to Australia. My grandmother has never been to Greece, and I had not until I was 23. My grandmother, who was born in Egypt came to Australia, single with twin girls. The whole time she has always spoken Greek and has always maintained her Greek heritage; this to me is amazing, that she could never have even been to a country, but still feels such a close connection with it. So I think about this, and I feel like I feel a similar way, although not to the same extent, and I think it is because Greece and being Greek is not a result of being in the country of Greece, but rather it is a state of mind, it is a cultural legacy carried forward.

Jason Kazanis

Η ελληνικότητα για μένα είναι η ελεύθερη σκέψη που πάντα υπερασπίζεται με απόλυτη πίστη και μια καρδιά γεμάτη πάθος.
Είναι η ατέλειωτη όρεξη για γλέντια και πανηγύρια σε μια ζωή που λαχταρά τις παράλογες στιγμές να τις δοξάζει, έτσι για να μην είναι βαρετή και άνοστη.
Είναι η φαντασία που σε μεθάει και όπου θέλεις μπορεί να σε πάει.
Είναι το βλέμμα της αλήθειας που σε τραβάει και αγγίζει τη ψυχή σου. Σε φωτίζει σαν τον ήλιο καθώς περνάει από μέσα του το μήνυμα της φιλικότητας και της φιλοξενίας.
Έχει παρελθόν, παρόν και μέλλον που δίνει μια ιστορική συνέχεια στον πολιτισμό των ανθρώπων της.
Είναι το δώρο ζωής που μεταφέρεται απο γενιά σε γενιά, δεν δανείζεται αλλά χαρίζεται σαν προνόμιο μεγάλο.

Ευσταθία Τόγια

Πολλά σημεία ορίζουν τις ιδιομορφίες μιας εθνικότητας. Η ιστορία είναι το πιο σημαντικό απ' αυτά.
Για την Ελλάδα, είναι απαραίτητο να προσδιορίσει κάποιος τα χρονικά πλαίσια που την επηρέασαν περισσότερο. Αλλά δεν νομίζω ότι η ιστορία έχει ένα σημαντικό ρόλο να παίξει στη σημερινή η Ελλάδα.
Στη σύγχρονη Ελλάδα, η θρησκεία έχει σημαντική θέση. Κατά τη γνώμη μου, οι σύγχρονοι Έλληνες έχουν απομακρυνθεί από τις αρχικές αξίες του Χριστιανισμού. Σήμερα αυτό το κάτι που ενώνει όλους τους Έλληνες δεν είναι ο

καθαρός Χριστιανισμός, αλλά είναι οι παραδόσεις που συνδέονται με τη θρησκεία τους.

Πολλά εξαρτώνται και από τη φύση της Ελλάδας και το γεωγραφικό τοπίο της. Από εδώ προέρχεται η αγάπη στις αξίες του ελληνικού πολιτισμού και σε χαρακτηριστικά του τοπίου της, όπως θάλασσα και ελιές. Όπως και στους περισσότερους θαλασσινούς πολιτισμούς, η θάλασσα στον Ελληνικό κόσμο είναι αντικείμενο λαϊκής αγάπης.

Το πιο πρόσφατο σημείο είναι η σημαία του Έθνους. Αυτό το σημείο επίσης έγινε ένα σύμβολο της ελληνικότητας.

Το συμπέρασμά μου είναι, ότι η ελληνικότητα δεν μπορεί να είναι η ίδια για καθένα. Επίσης ακόμα και για κάθε άνθρωπο, η ιδέα του για την ελληνικότητα μπορεί να αλλάζει με τον καιρό και την εμπειρία.

Όλγα Κωνσταντίνοβα

Αυτή η εικόνα είναι σημαντική και έχει μεγάλη έννοια για μένα για το τι είναι για μένα η ελληνικότητα. Η εικόνα είναι μια φωτογραφία με δύο ποδοσφαιριστές. Ο ένας είναι ο Άγγελος Χαριστέας που έκανε σκορ και η ποδοσφαιρική ομάδα της Ελλάδας κέρδισε το ευρωκύπελλο του 2004. Οι δύο ποδοσφαιριστές φωνάζουν και εκφράζουν υπερηφάνεια που κέρδισαν για την Ελλάδα τους.

Άρα η ελληνικότητα για μένα είναι η αγάπη για το εθνικό σπορ το ποδόσφαιρο. Επίσης μια αγάπη για τη χώρα σου. Εγώ γεννήθηκα και μένω στην Αυστραλία αλλά ακόμα έχω μια σύνδεση με την Ελλάδα.

Η ελληνικότητα είναι επίσης υπερηφάνεια. Η υπερηφάνεια και το πάθος των Ελλήνων όπως εκφράζεται στη φωτογραφία. Το πρόσωπο και η σφιγμένη γροθιά των ποδοσφαιριστών δείχνει την περηφάνειά τους.

Άλλο σημαντικό πράγμα του Ελληνισμού είναι ο λευκός σταυρός στην ελληνική σημαία. Η σημαία είναι στη φανέλλα των ποδοσφαιριστών στη φωτογραφία. Είναι στη μεριά που είναι η καρδιά τους. Αυτό δείχνει ότι η Ελλάδα είναι στην καρδιά όλων των Ελλήνων.

Η ελληνικότητα είναι επίσης τον ενδιαφέρον που έχουμε για την Ελλάδα και ο προσωπικός μας πόνος που μεγάλωσαν οι γιαγιάδες και οι παππούδες μας.

Η ελληνικότητα είναι όταν δακρύζουμε όταν ακούμε ελληνικά ρεμπέτικα τραγούδια και όταν ανατριχιάζουμε κάθε φορά που βλέπουμε την Έλενα Παπαρίζου να τραγουδάει το τραγούδι Number 1 που κέρδισε στο Eurovision. Η

ελληνικότητα είναι όταν τρώμε ελιές από την Καλαμάτα, αν και δεν μας αρέσουν, αλλά τις τρώμε γιατί είναι από την Ελλάδα, και η ελληνικότητα είναι η αγάπη που έχουμε για την ιστορία της Ελλάδας, τόσο πολλή αγάπη που όταν γίνονται οι Ολυμπιακοί Αγώνες σκοπεύουμε να πούμε σε όλους που γύρω μας ότι πρωτοάρχισαν στην Ελλάδα.

Ερασμία Μιχαλάτου

Η ελληνικότητα σημαίνει φως αλλά δεν είναι το φως που γεννιέται από το σκοτάδι, είναι το αγνό παρθενικό φως που υπήρχε από πάντα και συνεχίζει να υπάρχει.

Αποκλείεται τη ελληνικότητα να την καταλάβουμε αποκλειστικά από άποψη γεωγραφίας.

Δηλαδή η ελληνικότητα δεν μπορεί να περιορίζεται από γεωγραφικά σύνορα, ακόμα κι αν το ελληνικό έθνος του σημερινού κόσμου κατά κάποιον τρόπο περιορίζεται γεωγραφικά. Στην πραγματικότητα και ίσως σε ιδεαλιστικό επίπεδο η Ελλάδα και μάλιστα η ελληνικότητα δεν έχει σύνορα, είναι αυτό που λέμε το ελεύθερο αθάνατο πνεύμα που παραδίδεται από γενιά σε γενιά και το οποίο εκδηλώνεται στο έντονο βλέμμα των Ελλήνων.

Το λεγόμενο ελληνικό πνεύμα γεννάει τον ελεύθερο τρόπο σκέψης που πάντα διευκολύνει την αναζήτηση της πραγματικής αλήθειας που αποτελεί κι αυτή ένα είδος ελευθερίας.

Ευσταθία Τόγια

You know you're Greek if...

- Without thinking your hand automatically moves to do your cross when you pass a church.
- Your merchant, plumber, electrician, accountant and travel agent are all blood relatives
- At least five of your cousins live in your suburb.
- A high school diploma and one year of colleague has earned you the title of "professor" among your grandmother's friends.
- You have been hit with a *pantoufla* or a *koutala*.
- You can dance the *kalamatiano*, *tsamiko*, or *zeibekiko* without music.
- You or a family member has been photographed with a donkey.
- You still get threatened by a Greek School Teacher even though you're 20 years old.
- You have a bottle of OUZOU in your house right now.
- You have at least two kitchens in your house and someone related to you owns a spit.

Stand proud.

Panayotis Mavrolefteros

HELLSOC's Oracle, 2007-2008

Οικογενειακή ιστορία

σε πρώτο και τρίτο πρόσωπο

Με Λένε Σοφία Λεωνίδα Χριστοδούλου και γεννήθηκα το 1923 στην Έμπα της Πάφου, στην Κύπρο. Εγώ ήρθα με τα δύο μικρά παιδιά μου το 1952 γιατί ο άντρας μου ήρθε πριν για να κάνει λεφτά για να μας φέρει στην Αυστραλία. Ήταν πολύ δύσκολο να φύγουμε από την οικογένεια μας, και έκλαιγα πολύ στο λιμάνι. Ο πατέρας μου ήταν ψάλτης και για δουλειά έκανε παπούτσια. Όταν φτάσαμε στην Αυστραλία μείναμε σε ένα ξενώνα για μετανάστες. Ήταν δύσκολο γιατί δεν είχαμε οικογένεια ή φίλους στην Αυστραλία. Ύστερα αγοράσαμε μια φάρμα στο Κοονάμπουλ και κάναμε άλλα παιδιά. Το 1959 γυρίσαμε στο Σύδνεϋ, εκεί στο Λίβερπουλ, και ο άντρας μου έχτισε ένα σπίτι. Ο άντρας μου Νεόφυτος ήταν μαραγκός και εγώ δούλεψα σε εργοστάσιο.

Ανθιμος Γεωργίου

Με Λένε Σταματούλα και γεννήθηκα το 1926. Έμενα σε ένα μικρό νησί που λέγεται Κόθηρα. Η ζωή μου ήταν δύσκολη, με πολλή φτώχεια, σκληρή δουλειά στα χωράφια και χωρίς σπουδές. Όταν με κάλεσε ο θείος μου να ρθω στην Αυστραλία το 1952, άφησα την μητέρα και τα αδέλφια μου και ήρθα με ένα καράβι σε ένα κράτος χιλιάδες χιλιόμετρα από το νησάκι μου. Η Αυστραλία μου άνοιξε τα μάτια.

Ο θείος μου είχε ένα μιλκ μπαρ στο Χίλλστον και με στείλαν να δούλεψω. Δεν υπήρχαν πολλοί Έλληνες και η ζωή μου ήταν μοναχική. Δούλεβα σκληρά και σιγά σιγά έμαθα την γλώσσα για να μπορώ να σερβίρω τους πελάτες. Ήμουν 26 χρονών και φοβόμουν μην μείνω εδώ όλη μου την ζωή.

Εγνώρισα τον Κυριάκο, που είχε μαγαζί δικό του στο Σύδνεϋ και σε λίγο καιρό παντρεφτήκαμε και άρχισα δουλειά εκεί. Γνώρισα πολλούς Έλληνες στο Σύδνεϋ και έκανα πολλούς φίλους με τους πελάτες μας. Δίπλα στο μαγαζί μας ήταν ένας

κινηματογράφος και πουλούσα πιατά, παγωτά και ποπκόρν. Δουλέβαμε δώδεκα ώρες την ημέρα και κάναμε αρκετά χρήματα να περάσουμε μια ευχάριστη ζωή. Όταν πέθανε ο άνδρας μου κατάλαβα πάλι την μοναξιά. Ζήσαμε μαζί 40 χρόνια και τώρα τα πράγματα άλλαξαν. Έμαθα να γράφω, να διαβάζω και να οδηγώ για να ζώ ανεξάρτητη και να μην είμαι ενοχλητική στην οικογένειά μου. Τα χρόνια πέρασαν και τώρα γέρασα. Τα απομνημονεύματά μου τα ξεχνώ και περιμένω την κόρη μου να έρχεται να μου τα θυμίζει για να χαμογελώ.

Μαρία Καλλιγέρη

Ο πατέρας μου και οι αδελφές μου ήρθαμε στην Αυστραλία στην 1960. Ο πατέρας μου είναι ψυχολόγος και δουλεύει στο ψυχιατρείο στο Central. Καταγόμαστε απο ένα χωριό στο Φιτζί που λέγεται Tamavua. Το Φιτζί είναι παλιό και δεν έχει πολλές ευκαιρίες. Όταν ήμουν δεκαέξι χρονών σπούδασα τυπογραφία και έγινα τυπογράφος. Πήγα στο Φιτζί και παντρεύτηκα μια γυναίκα απο τη ζούγκλα. Η ζούγκλα είναι πράσινη και έχει πολλά ζώα, κότες, σκύλους, γάτες, πρόβατα, κατσίκες και πολλά πουλιά. Η ζούγκλα έχει δύο εποχές, ζέστη και κρύο. Η θάλασσα κοντά στη ζούγκλα είναι πολύ καθαρή και έχει πολλά ψάρια.

Jason Rafeeq

Η μαμά μου γεννήθηκε στην Ρωσία αλλά όταν παντρεύτηκε μετακόμισε στην Ουκρανία, γιατί ο πατέρας μου ήταν πολύ φτωχός.

Γεννήθηκα στο Κιέβο το χίλια οκτακόσια εννεήντα περίπου. Όταν παντρεύτηκα μετακόμισα στην Ρωσία με τον άντρα μου.

Είχαμε ένα εργαστάσιο για παπούτσια, και ήμουν πλούσια.

Αλλά, το χίλια εννιακόσια δέκα εφτά, έπρεπε φύγουμε με τα παιδιά μας εξαιτίας της Ρωσικής Επανάστασης.

Φύγαμε με το πλοίο για την Αθήνα.

Ο γιός μου γεννήθηκε στην Αθήνα και έμεινε εκεί για πολλά χρόνια, αλλά τελικά μετανάστευσε στην Αυστραλία.

Εκατερίνα Ματσος – Η Προγιαγιά Μου

Μαριάννα Ζόντερς

Με λένε Γιώργο. Γεννήθηκα στον Πόρο το 1912. Ζούσα σ'ένα μικρό σπίτι στο νησί. Ήρθα στην Αυστραλία το 1935 και είμαι μανάβης. Κάθε πρωί στις τρεις,

πηγαίνω στην αγορά για να αγοράσω λαχανικά και φρούτα. Αγοράζω όλα τα καλύτερα φρούτα για την οικογένεια μου και για τους πελάτες μου. Όταν έχει διακοπές, ο γιος μου Γιάννης, έρχεται μαζί μου στην αγορά. Και όταν είναι τα γενέθλια της Βασίλισσας της Αγγλίας, αγοράζω πυροτέχνηματα από τους Κινέζους, για να έχουμε μεγάλο γλέντι.

Το 1933, η αδελφή μου, η Παναγιώτα, έφυγε για την Αυστραλία για να παντρευτεί και δεν είχε άλλη οικογένεια εκεί, μόνο τον άντρα της. Εγώ έφυγα για την Αυστραλία το 1935 για δω πώς πηγαίνει η αδελφή μου και πίστευα ότι θα γυρίσω στην Ελλάδα. Αλλά έμεινα στην Αυστραλία. Μόνο γύρισα στην Ελλάδα για διακοπές το 1986.

Γιώργος Λημνιός

Η γιαγιά μου ήταν μια δυνατή και ειλικρινής γυναίκα. Μας κράτησε με την αγάπη της και μας φώτισε με το βάθος της. Τη θυμούμαστε σα μια εικόνα της κληρονομίας μας.

Βασίλειος Παπαγεωργίου

Η γιαγιά μου λέγεται Ιωάννα. Γεννήθηκε στην περιοχή της Ελλάδας Μακεδονία το 1936. Το χωριό λέγεται Κούπα. Οι γονείς της ήταν αγρότες. Είχε ένα μεγάλο αδελφό που πέθανε στη μάχη στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Είχε δυο μεγάλες αδελφές αλλά μόνο μία ζει ακόμα. Επίσης έχει ένα μικρό αδελφό που ζει ακόμα. Όταν ήταν δεκαπέντε χρονών παντρεύτηκε τον Αναστάσιο Τσ. που ήταν είκοσι δύο χρονών. Ήταν αστυνομικός. Για λίγο καιρό έμειναν στη Θεσσαλονίκη.. Μετά από λίγο καιρό μετακόμισαν στην Αυστραλία με πλοίο. Όταν φτάσανε στο Σύδνεϋ τους βάλανε στο κέντρο μεταναστών Villawood για τέσσερις μήνες. Ο Αναστάσιος έπιασε δουλειά σε εργοστάσιο. Μετακόμισαν στο Ashfield και έκαναν ακόμα δυο παιδιά, το Χρίστο και τη Δήμητρα που είναι η μάνα μου.

Kathleen Tanswell

Όταν ήμουνα μικρή, περίπου τριών τεσσάρων χρονών, η γιαγιά μου με πήγε στο πάρκο να παίζω με τις πάπιες. Λοιπόν έπαιζα, τις τάιζα και η πάπια με τσίμπησε στο δάκτυλο. Από αυτή τη στιγμή και μετά δε χωνεύω καθόλου τις πάπιες.

Ευγενία Νικηφόρου

ελληνική+ μουσική

γιάννης
Αγγελάκας
και Επισκέπτες

The song «Σιγά μην κλάψω», by Aggelakas and the Episkeptes combines an unusual mix of musical influences, which culminate to create a unique sound unlike anything I have heard before. The song is performed on bouzouki, (electric) guitar, percussion (drum kit and maracas) and voice, which in itself is not particularly outrageous, though not typical of any particular genre of music. In some ways this song seems to combine traditional and modern elements. For example, the standard Greek bouzouki music is contrasted with the spoken/screamed vocals. Any tonal variation in the voice seems to conform with Western modes, while the bouzouki music, as in popular Greek/ rembetika music, adopts an Eastern-influenced mode.

The song, as mentioned, draws on traditional and modern, Eastern and Western music, but is also influenced by more specific musical genres. The rock influence is evident in the choice of instrumentation- using the drum kit and guitar, as well as in the delivery of the lyrics. The yelling of the lyrics is typical of hard rock/ heavy metal genres, and in many parts of the song the overall sound is also typical of rock, though the accompaniment is lighter than usually used in these genres. The use of spoken word in the verses seems to be influenced by rap music and both the tone of voice and rhythm commonly associated with this type of music seems to have been adopted.

This song can appropriately be described as alternative since the influences which coexist in it are varied and contrasting. It is surprising that it is possible to draw on elements of so many genres/influences in one song with such an impressive result!

<http://au.youtube.com/watch?v=PiFCfMbOyyE>

Anastasia Castles

Blues & rebetiko

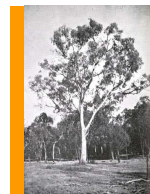
I enjoyed the rebetiko style of music. While the instruments are different, I found the overall theme and feeling of the music to be similar to American blues. One can tell that both were inspired by suffering and misfortune. In a way though it also carries a message of hope and faith for better times.

In recent American history, Hurricane Katrina destroyed a big part of New Orleans, the birth place of jazz and blues. I visited the area earlier this year to help rebuild homes damaged by the storms and I was pleasantly surprised at the people's faith and desire to rebuild. Even though the hurricane greatly damaged the physical area, it did not kill the blues movement. The music served as an inspiration to residents of New Orleans. I found this to be very similar to the Asia Minor Catastrophe and the role rebetiko played for the refugees.

<http://au.youtube.com/watch?v=nPhE9o4cq3g&feature=related>

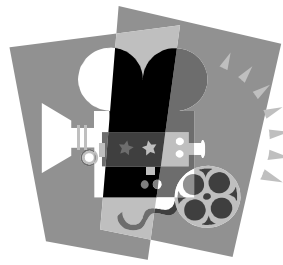
Juliet Defino

Waltzing Matilda

Ο όρος «χορεύει βαλς η Ματίλντα» σημαίνει «μεταφέρω ένα μπόγο». Η Ματίλντα στην αργκό των Αυστραλών σημαίνει μια γυναίκα που συνοδεύει έναν περιπλανώμενο άνδρα. Κάτω από τον αυστραλέζικο θάμνο, ο μπόγος ενός άντρα ήταν σα μια γυναίκα, ήταν επομένως η Ματίλντα του. Ο Μπάντζο Πάτερσον έγραψε αρχικά το «Waltzing Matilda» το 1895. Το τραγούδι είναι για έναν περιπλανώμενο αλήτη που έκλεψε ένα πρόβατο και προτιμούσε να πεθάνει παρά να πάει στη φυλακή. Το τραγούδι είναι λαϊκό γιατί έχει πολύ ωραία μελωδία και κατακτά την αυστραλέζικη ψυχή.

Kathleen Tanswell

κινηματογράφος

Journal notes

On Maria Iliou's film "The Journey"

<http://www.ekathimerini.com/4dcgi/news/content.asp?aid=79277>

I have been thinking about the migration of people around the world lately, particularly my family; whose migration from Greece happened in 1904 to Egypt, where they remained visitors until 1956, when they came to Australia, where they have been visitors all their lives. I am a visitor in Australia as well, we are all visitors, and in Greece I am also a visitor. So I have been thinking about displacement, about migration in respect to displacement, and more so, displacement in respect to the entire generations that were wiped out during World War II and the time it takes to build a home in a country, and to feel part of the country.

I can't imagine what it was like in such uncertain times. In times which prompted people to leave their homes and sail to foreign places on boats that would take weeks, just to have the chance to survive and live a better life. This week's topic of migration resonates deeply with me as my family have been immigrants since the wave after the current prices dropped and the world depression of the late 1800s.

Jason Kazanis

I was able to identify with some aspects of Maria Iliou's *The Journey*, through my own experiences and those of my family, which I have heard about and seen in photographs. For example, the story of migrants arriving in America with little more than a few clothes and the minimum money required to enter the country resonates with the stories I have heard of my grandfather, who arrived in Australia with little more than some clothes and a single blanket to keep him warm on the ship. The images of people in traditional Greek dress remind me of my own Greek costume, which my mother wore when she was younger for Greek dancing performances and I then wore years later for the same purpose. This beautifully embellished costume was hand-sewn for my mother by my grandmother, who worked as a seamstress after arriving in Australia in 1956. My grandparents and their fellow Southern-European migrant friends worked hard in factories and shops in an endeavour to build a better life for themselves and for their children.

The stories of successful Greek migrants and first and second-generation Greek-Americans remind me of how my grandparents' hard work was able to provide my mother and aunty with a good education. Both my mother and aunty were able to attend university because of the hard work of my grandparents and the encouragement they were given to pursue education. As a result my mother has been able to complete three tertiary qualifications and go on to serve in important roles as a teacher and leader in education. Subsequently, my mother and father have encouraged my sister and I to work hard to achieve our goals in

life and both of us have been successful in our educational endeavours. This may not have been possible if my grandparents had not migrated to Australia and worked hard to establish themselves.

I also identify with the stories and images in *The Journey* which relate to Greek organisations and social events, such as dinner dances and fundraisers. My grandparents were actively involved in raising money to build the local Greek Orthodox Church and founding local Greek groups. They raised money by holding dances and other social events, some of which are still run to this day.

Castles Family

Maxwell Castles	Margaret Castles
1928-1998	1932-
English descent	Irish descent
~ Married 1963 ~	

Vlachadis Family

Photios Vlachadis	Angeliki Vlachadis
1928-2008	1932-
Migrated from Greece to Australia 1956	Migrated from Greece to Australia 1956
Oldest of his family	Youngest of 2 girls
3 stepsisters	

~Married 1957~

The picture at the end of a young boy in traditional dress, representative of the 'Greek-American community's growing interest in studying their cultural past' (Koroxenidis) mirrors my own interest in learning as much as I can about Greek language and culture. I am proud to have pursued my study of Greek to a tertiary level, despite assertions from fellow students and teachers along the way that I was only 'half-Greek', since my father is Australian. I know that my life would have been very different had my grandparents not worked so hard after migrating to Australia, and I am very grateful to them for the opportunities they provided for my mother and consequently also for me and my sister.

My Family History in Australia
Anastasia Vlachadis Castles

Reference:
* Koroxenidis, A., 'Maria Iliou's documentary *The Journey: The Greek American Dream*', published in Kathimerini English Edition- from GREK2502 Course Materials Weeks 6-12, 2008

This is the history of my Grandfather Stavros Kakulas who is my mother's father and still is alive living in Perth with my mother's sister. I have so much respect for my grandfather as he migrant to Fremantle at the age of 12 years old with his father living his mother and siblings in Kastellorizo. Whilst his father went to Brazil for 5 years he lived with his first cousins. My Grandfather is not only proud to be Greek but is also very proud of his Australian identity. He and his brothers and sisters have assimilated so well in Australia and I believe a Good Australian makes a Good Greek.

Kakulas Brothers

My family can relate to the film *The Journey* in many aspects. Firstly my Great Grandfather Evangelos and his eldest son Stavros (my Grandfather) migrated to Australia before his wife and other children. Once Evangelos was established them his family from Kastellorizo follow. Secondly, as Kastellorizians were sea merchants therefore they were more accustomed to being their own bosses and preferred to have their own business. Thirdly, I do remember my family identifying with the migrants who arrived after World War II as New Australian, but we never had any resentment towards them. In fact many Perth Greeks still remind me and thank me for my Grandfathers generosity in helping them establish themselves either by work, money or food. Finally, I can personally relate to Greeks in America going to Church as a place of meeting with other Greeks. This also applies to the Greeks in Perth as we try to connect the community through the church so it is actually a social event. Many Greeks in Athens are taken back when I tell them in Australia we go to Church every Sunday.

Website <http://www.kakulasbros.com.au/>

Polyxeni Raptakis

- *My father George* Giatroudakis arrived in Sydney on the 19th October 1956.
- He came from Chania Crete and his journey took 39 days on a ship called 'Tasmania'.

15th April 1957: 2nd Job at P. & S. Cafe, Pitt Street, Sydney

- My mother Eva Monogiou was engaged to him at the time.

28th October 1957: My dad sent this photo to my mum just before she left Greece for Australia.

- They were both from the same village called Varipetro which lies 8 kilometres away from the main town Chania.
- She followed him to Australia and arrived in Sydney on the 14th December 1957. Her journey took 27 days on a Dutch ship called 'Waterman'.

This photo was taken just before my mum boarded the Ship for Australia called 'WATERMAN'.

- They both witnessed the severity and the hardship of both World War II and the Civil War and came to Australia in search of a better life.

This is a typical photo of migrants with suitcases just before boarding.

My family's Greek migration to Australia in the 50s
Terry Dakis

Στους δρόμους της Αθήνας

Fladi Myrteza

*Σειρήνα περιπολικού χτυπάει.
Αυτοκίνητο σταματάει στην άκρη του δρόμου.*

-Καλημέρα σας, μπορείτε σας παρακαλώ να βγείτε από το αυτοκίνητό σας;

-Μα τι συμβαίνει κύριε αστυνόμε, σας παρακαλώ, βιάζομαι.

*-Όχι εγώ σας παρακαλώ, απομακρυνθείτε από το όχημά σας και δείξτε μου την
άδεια οδήγησης.*

*-Ορίστε, μπορώ να φύγω τώρα, χάνω το χρόνο μου, πρέπει να πάω να
παρακολουθήσω τον ημιτελικό Παναθηναϊκού-Ολυμπιακού, έχω ήδη αργήσει.*

-Μα τι είναι αυτά που λέτε κύριε, είσθε σοβαρός; Σας παρακολουθώ τόση ώρα να μιλάτε στο κινητό σας τηλέφωνο και οδηγούσατε επίσης αντίθετα και σε μονόδρομο.

-Ναι, ήταν επείγον το τηλεφώνημα, έπρεπε να απαντήσω για να κανονίσω να συναντηθώ με τους φίλους μου για να δούμε τον αγώνα. Ξέρετε τώρα πώς είναι αυτά τα πράγματα.

-Κάνετε δύο παραβάσεις και σοβαρές μάλιστα. Λυπάμαι, αλλά θα χρειαστεί να κάνω το χρέος μου ως όργανο της τάξης της κυκλοφορίας, και να σας βάλω πρόστιμο.

-Έτσι όπως το θέτετε ακούγεται σα να εκμεταλλεύεστε τη στολή που φοράτε για να μου επιβληθείτε.

-Σας διαβεβαιώ ότι τα κίνητρά μου είναι απολύτως επαγγελματικά, δε σας γνωρίζω προσωπικά, απλώς προσπαθώ να κάνω το καθήκον μου.

-Τέλος πάντων δώστε μου το πρόστιμο να τελειώνουμε, έχω χάσει ήδη το μισό αγώνα.

-Μια στιγμή κύριε, δεν τελειώσαμε, πρέπει να σας κάνω αλκοτέστ πρώτα. Φυσήξτε εδώ σας παρακαλώ.

-Η αλήθεια είναι ότι είχα πει λιγάκι πριν φύγω από το σπίτι μου, έτσι για προθέρμανση για τον αγώνα.

-«Λιγάκι»;;... Ε μα είστε απίστευτος κύριε. Κοιτάξετε εδώ, έχετε ξεπεράσει το όριο του αλκοόλ, 0, 52 δείχνει το βελάκι περιεκτικότητας, σκνίπα έχετε γίνει, τι μου λέτε «λιγάκι»; Δεν έχετε ούτε ιερό ούτε όσιο, όχι μόνο χρηματικό πρόστιμο θα υποστείτε, αλλά θα κατασχεθούν η άδεια οδήγησης και οι πινακίδες σας!

-Είστε παράλογος, κι εγώ πώς θα οδηγήσω τώρα;

-Αυτό να το σκεφτόσασταν νωρίτερα.

-Δε θα μείνει έτσι αυτό, θα κινηθώ δικαστικά και θα απαιτήσω χρηματική αποζημίωση.

-Κάντε ό, τι θέλετε! Από κάτι απαράδεκτους και ασυνείδητους οδηγούς σαν εσάς θρηγούμε τόσους νεκρούς σε τροχαία. Έλεος πιά!

Dressed to kill

Μαρία Καλλιγέρη...

Όταν ήμουν μικρή, η μητέρα μου έραβε όλα τα ρούχα μου. Θυμάμαι τα βελούδινα ρόζ παντελόνια με τα φουντωτά μπατζάκια και τις λουλουδένιες μπλούζες με τους πελώριους γιακάδες. Με το ζόρι φορούσα αυτά τα γελοία ρούχα, φοβούμενη να πω το όχι. Τα έκοβε σε σορτσάκια, τα φορούσα λίγο ακόμα και μετά τ'ά στέλναμε δέμα στα Κύθηρα για τους φτωχούς. Με ανησυχία κοίταζα την μητέρα μου πίσω απο την μηχανή Σίγγερ, έτοιμη να μου ξαναράψει την μόδα της εποχής.

Περάσανε αυτά τα χρόνια και τώρα ντύνομαι μόνη μου. Μ' αρέσει να πηγαίνω στο Paddington, Bondi η Double Bay που υπάρχουν πολλά ειδικά μαγαζιά που πουλούν διαφορετικά και μοναδικά ρούχα για κάθε γούστο.

Τα ψώνια όμως δεν αξίζουν αν δεν έχω μια καλή παρέα. Παίρνω μιά φίλη και με πολλά διαλείμματα για καφέ και φαγητό, διαλέγουμε τα ρούχα της εποχής. Για μας τα ψώνια είναι έργο τέχνης και τα κάνουμε με μεγάλο ενθουσιασμό. Μιά φορά το χρόνο πηγαίνουμε στην Μελβούρνη για τέσσερες μέρες, χωρίς τους άνδρες ή παιδιά μας και ψωνίζουμε και διασκεδάζουμε.

Όσο κι αν μου αρέσουν τα υπέροχα και μοντέρνα ρούχα που μας δείχνουν στο περιοδικό Vogue, προτιμώ και διαλέγω πρακτικά ρούχα. Θέλω να ντύνομαι απλά ώστε να μπορώ να κάνω τις καθημερινές δουλειές μου.

Συνήθως διαλέγω παντελόνια, μπλούζες και φούστες. Προσπαθώ να ταιριάζω διαφορετικά κομμάτια για την εποχή.

Όσο για τα δώρα που μου αρέσουν να αγοράζω στις φίλες μου, είτε είναι γιορτή είτε γενέθλια, προσπαθώ να γνωρίζω τα γούστα τους. Εάν αυτό δεν είναι δυνατόν, τότε παίρνω ένα κουπόνι και το πρόβλημα λύνεται πιο πρακτικά.

...& Jason Rafeeq

Όταν βγαίνω στην πόλη ντύνομαι για να με καταστήσω ελκυστικότερο στις νέες κυρίες εκεί έξω. Φορώ ένα συμπαθητικό πουκάμισο με ακριβό τζην. Φορώ το ίδιο πράγμα για τα γενέθλια επειδή δεν ξέρεις ποτέ ποιους μπορεί να συναντήσεις, έτσι είναι σημαντικό να φανεί καλό.

Όταν πηγαίνω στους γάμους, φορώ την πιο επίσημη ενδυμασία όπως ένα μαύρο κοστούμι, έτσι μπορώ να φαίνομαι έξυπνος. Για δώρο για τα γενέθλια αγοράζω ένα συμπαθητικό μπουκάλι με οινοπνευματώδες, και για κάποια ιδιαίτερη κυρία, αγοράζω ένα συμπαθητικό κόσμημα για να της εκδηλώσω την από καρδιάς εκτίμηση μου.

Μου αρέσει να πηγαίνω στην πόλη και στο εμπορικό κέντρο Miranda. Η πόλη είναι γεμάτη με καταπληκτικά καταστήματα στα οποία μπορώ να βρώ ωραία ενδύματα και το Miranda είναι καλό για δώρα. Το Miranda είναι καλό αν δε θέλει κανείς να ξοδέψει \$50, μπορεί να αγοράσει μικρά πράγματα όπως συμπαθητικά βάζα ή άλλα μικρά πράγματα. Η πόλη εντούτοις είναι το καλύτερο μέρος για να ψωνίσει κανείς τα ακριβότερα και πολυτελή κομμάτια που δημιουργούν καλό παρουσιαστικό όπως τα κόσμηματα και ο ιματισμός.

Την προσεχή εβδομάδα θα πάω στην πόλη να αγοράσω μερικά νέα ενδύματα επειδή έχω μερικά εικοσιένα γενέθλια να πάω και αυτό το Σάββατο θα πάω στην πόλη με τους φίλους μου.

Οι υποβαθμισμένες περιοχές του Σύδνεϋ

Ερασμία Μιχαλάτου

Πολλά μέρη του Σύδνεϋ είναι καταπληκτικά. Αλλά το Σύδνεϋ έχει επίσης υποβαθμισμένα μέρη όπου γίνονται εγκλήματα και κακουργήματα. Σ' αυτά τα μέρη υπάρχουν επίσης παιδιά που δεν έχουνε κίνητρο να πάνε στο σχολείο.

Η αυστραλιανή στατιστική υπηρεσία ανακάλυψε ότι ορισμένες περιοχές στο δυτικό Σύδνεϋ είχαν 138:4 εγκλήματα τον περασμένο χρόνο. Πέρσι η εφημερίδα Sydney Morning Herald έγραψε σε ρεπορτάζ ότι το σχολείο αρρένων του Punchbowl, επίσης στη δυτική μεριά του Σύδνεϋ, ήταν εστία νεανικής εγκληματικότητας, και ότι η μικρή στήριξη από την αυστραλιανή κυβέρνηση σ' αυτό το σχολείο άφησε τους μαθητές χωρίς την ευκαιρία να αριστεύσουν.

Επίσης στην εκπομπή Today Tonight ανέφεραν ότι παιδιά και άλλοι άνθρωποι σε κάποια μέρη του Σύδνεϋ φοβούνται να βγουν από το σπίτι τους. Η έκθεση ανέφερε το Macquarie Fields την εποχή που έγιναν οι οδομαχίες. Τα παιδιά που πετούσαν μπουκάλια και τούβλα ήταν παιδιά με χαμηλές ευκαιρίες.

Photo: Nick Moir / 5.12, 2005

<http://www.smh.com.au/news/national/macquarie-fields-not-a-riot/2005/12/05/1133631187742.html>

Greek & European History through Art

Katie Ure

It seems Greek artists know how to express pain. Be it personal, socially historic or political, the sadness and bittersweet joys of emotional episodes are triumphantly expressed through the art forms of literature, film and theatre and music, providing audiences with thoughtful – and often personal – insight into times of social and personal unrest, worldly disorder and the prevailing nature of the human spirit. Emotional difficulties and social power-plays are expressed through works such as Theo Angelopoulos' *The Travelling Players* (film), Iakovos Kambanellis' *Mauthausen* (literary autobiography) and Mikis Theodorakis' *The Ballad of the Dead Brother* (dramatic play) and *Mauthausen* (song cycle, based upon Kambanellis' poetic works). Each is personally stylised to paint – for a worldwide audience – a vision of personal and political Greek history, offering an emotional insight into the 'how' of Greece's past, present and hopeful future.

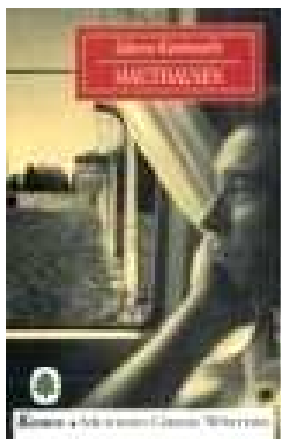
The most obvious utilisation of Greek history in Angelopoulos' *The Travelling Players* is the naming of the films' characters. Their names – based on those from Aeschylus' *Oresteia* trilogy – transpire to reflect the nature of not only their

ancient dramatic counterparts, but also of their own discourse (social, personal, political) and the history of mid-20th Century Greece. There is the father Agamemnon who, after returning to Greece from the 1922 defeat of the Asia Minor Disaster, leaves the troupe to take part in the Greek Italian war in 1940;

his adulterous wife Clytemnestra, who – with the help of her lover Aegisthos – betrays her husband to the German Wermacht during their occupation of Greece (between 1941-1944); her aforementioned lover (and Agamemnon’s brother) Aegisthos, working as a spy/collaborator for the Germans concurrently; and Agamemnon’s avenging son Orestes: exiled during the Metaxas dictatorship (1936 – 1941) for his communist politics, he is later arrested and executed as a communist guerrilla in 1951 (during the Greek Civil War). The emotional downturns and triumphs the characters face – personally and socially/politically - are reflected through Angelopoulos’ use of facing the camera monologues or ‘breaking the fourth wall’. The use of this dramatic element allows the explanation of historical events to be acknowledged by the audience, as well as having them reminded *The Travelling Players* is a film (the device is therefore metafictional) about the personal and social turmoil one underwent in mid-20th Century Greece. The use of this emotive device allows Angelopoulos to gain a personal (and) emotional response from the audience: it reminds them not only of the importance to keep the events of modern Greek history fresh in their minds, but also to fathom the ‘personal’ element to this history: the Greek audience who first saw the film was borne of the same soil of these historical characters (even if they are simply representing the true characters) of a true history of Greek culture.

Iakovos Kambanellis’ literary autobiography *Mauthausen* is a love story. The book personalises and itinerates Kambanellis’ imprisonment in the Nazi-operated concentration camp known as Mauthausen-Gusen up to and including its liberation by the US Army in May 1945. It lends equal balance to examining the horrors of the camp and the newly challenged ideas of freedom that came with its liberation, foremost his love for fellow camp inmate Janina. Greek and

European history is represented in the piece by (most obviously) the setting of the World War II holocaust, in a Nazi-operated concentration camp, as well as through the social divides that come to the fore upon the liberation of the camp. During the Nazi occupancy, Mauthausen had been a place of fellowship: though the love for one another’s countrymen was strong, the physical experience of Mauthausen left each inmate with an innate sense of communion. With the liberation came disbursement and through disbursement

came political divides throughout the inmates e.g. “Those whose countries had been liberated by the Red Army were suddenly and angrily divided in two”. The duality of the nature of Kambanellis’ piece is reflected in Mikis Theodorakis’ musical appropriation of its’ ideals and Theodorakis’ idea of ‘genuine’ Greek music: incorporating traditional sounds and style with Greece’s (then) contemporary musical developments. Set to Kambanellis’ poetry on the same subject, Theodorakis’ *Mauthausen* expresses the Greek identity as a vital part of Kambanellis’ history through use of Greek musicality as well as language, personalised further by the song ‘Andonis’, based on Kambanellis’ Greek friend in the camp. Both Kambanellis and Theodorakis successfully transform the painful personal experience of persecution into creative works: works that show the triumph of the human spirit over seemingly insurmountable odds and difficulties, with the extremity of Kambanellis’ love for Janina being reflexive of the overall call for unity not only within the camp of Mauthausen after the liberation, but for assurance that all people, no matter what race, are equal and united as ‘people’.

Mikis Theodorakis’ *The Ballad of the Dead Brother* is a marriage of poetry and music. Whilst Theodorakis was writing ‘*Ballad*’ in the 1960s, Greece was in a

hostile political environment of its own: Theodorakis himself was a member of parliament associated with the leftists. With the uprising of the Regime of the Colonels junta in 1967, rebetiko music such as that used in ‘*Ballad*’ became a form of personal, political and poetic expression “by and for the people”. *The Ballad of the Dead Brother* explores an imploring on behalf of the writer: a call for unity among the Greek people after the turmoil of the Civil War of the 1950s. Set among the Civil War, ‘*Ballad*’ explores a family torn apart by political viewpoints, and it is only in death the opposing brothers are united through love

of their mother and the comprehension of the absurdity of choosing politics over family. The play ends in reconciliation with the song *Gloria*, with a rhythm of traditional Greek rembetiko music with the lyrics “Unite stone to stone! Unite hand to hand!”. With lyrics reflexive of Theodorakis’ call for unity, along with blatant patriotic overtones through the use of zembetiko music, the message of the piece is clear: Greeks to be united under one term – “Greek” – and not separated by their politics.

As seen with the aforementioned artistic pieces, it is through the personalisation and personification of major events of Greek and European history the composers are enabled to encourage a Greek unity. By offering a social and/or personal insight into the social and personal ills of history, hope is depicted and wanted: to move away from the turbulent, divided Greece of the mid-20th Century and into a unified total – as one Greek people.

- Holst, Gail *Theodorakis: The Ballad of the Dead Brother* <http://www.mikis-theodorakis.net/adele-1.htm> 1997 [last accessed 12/09/08]
- Kambanellis, Iakovos *Mauthausen* Kedros Publishers 1995 p g . 153
- WikiMedia Inc. *Mikis Theodorakis* http://en.wikipedia.org/wiki/Mikis_Theodorakis 2008 [last accessed 12 / 09 / 08]

GREK2502, 2008

Bing Me

By William Kostakis, 2005

ILLUSTRATION: Robert Parkinson

<http://www.smh.com.au/news/books/bing-me/2005/09/15/1126750065577.html>

Amy isn't some gorgeous girl I make eye contact with over beakers and Bunsen burners in Science. With a bing she has me melting. She doesn't glance at me from the other side of a cafe, and urge me over with a suggestive half-smile. A bing, and I forget the world between us. She doesn't fall over, and look at me as I help her up, initiating some pretty intense eye intercourse. Bing, she's in my life. And I know she'll keep on binging.

ASL? Age. Sex. Location.

An instant message from *Amzie89* isn't something I'm going to ignore when my evening is devoted rather blindly to a Religion essay. I reply. Sixteen. Male. Australia.

My nights, her mornings, my mornings, her nights. We chat. Our convos disjointd duels, sharp xchanges, cleva shortend wordz, n ignord verbz. We do what normal teenagers do: discuss the greater things in life with barely any understanding of the smaller things. Talk about God and stuff.

After two hours' worth of God and stuff, on the night we meet, she asks me for a pic. I hesitate. *Today Tonight's* weekly "Shocking expose{aac}s you can't afford to miss" have me thinking twice about everything: butchers, dodgy employers, Asian restaurants, creepy 40-year-old men on the internet posing as girls.

I wait a moment. Seconds pass. Minutes, too.

Watcha doin? OK, she's eager. I'm opening a photo editor.

Nuttin much, juz chillin. Everyone speaks like a seemingly retarded ghetto boy once they dial-up. I'm not chillin either, I'm darkening my skin tone with a burn tool.

U got a pic?

Juz uploadin off my cam. Lie.

Kewl. God only knows why cool didn't suffice.

Thanking my guardian angels at Adobe, I release the doctored photograph into the digital ethos.

Soz itz a lil old. Taken a week ago. Chestz broader now. Lie. Lie. Lie.

I like ur tan. She sends one.

Looking at her in pixel form, I half-smile at my laptop screen.

Living disconnected, I spend train trips swimming neck deep in thoughts of my American Amy. So preoccupied I don't even mock my brother's almost criminal heart-throb surfer hairstyle. Every morning, he labours, planted opposite the bathroom mirror. Every morning, he leaves looking like a fool.

I don't have to restrain myself from saying anything either, the way my awfully pear-shaped brother looks doesn't seem to bother me any more.

I have a connection with someone, one-upping the 18-year-old virgin without having to say a word. Amy and I, that's something deep. No barriers, sharing everything. Then again, online, how open you are is directly related to how big the ocean is between you.

It's modern long-distance luv, staying online until the early hours of the morning talking to someone who, fear-monger Naomi Robson insists, may not be the one in all the photos she's sent.

And all the while, I'm wishing it's modern teenage love, discussing the greater things over Big Macs, with all the eye-humping and half-smiling.

But I have to settle for what I have: late nights and tedious abbrevi8ionz.

Cross-legged on my bed at 11 in the evening, I'm waiting for that faithful bing to tell me Amy's arrived.

I ask myself if it's worth it.

I feel like Carrie Bradshaw, staring down at my Apple, minus the cigarette, and whopper nose, questioning the nature of my relationship. Except I'm doing it in a

manly, spit-in-the-bucket kind of way. None of that whiney Sarah Jessica Parker bull.

Does she feel the way I do?

Is it really the kind of -? Bing.

Nothing else is important now. She's binged.

In the bottomless pit of trash that is the internet, with all the SweetAmericanPie69's and the 70minus1-w-ME's, I've found myself an *Amzie89*. Something special. Smart, funny, Amy's perfect. Worth waiting up for. She's -

Introducing me to some other guy she's met? Another guy she's met ... online? Her digital knees, it seems, are spread quite far.

His name is Rick, 17, from California. A surfer. And I've waited, cross-legged, on my bed well past 11 for this. To meet Rick, 17, from California. The surfer.

She says she's happy. He lives close. She's sorry ...

Without hesitation, I click the crimson "Block" button, and delete her from my contact list.

Amzie89 can burn in the fiery depths of Internet Explorer hell with every SweetAmericanPie69 and 70minus1-w-ME for all I care. Filthy two-timing ...

Logging off. Shutting down. I give up internet dating with the click of my laptop snapping shut.

Instead of being tired and daydreaming about Amy, I'm just tired, staring at the bleach-blonde high-maintenance approval-seeker in front of me. I'm back to where I started, before all the instant messaging bliss. That frizzy-haired, anvil-chinned columnist inside me is smoking her cigarette, and saying she told me so. Amy hadn't felt the way I did. It really wasn't the kind of -

I've taken to paying out my brother again. After a few jokes at his expense, someone laughs.

Sitting a few seats behind him, an attractive brunette has her eye on me. I, the I without my fake tan and fictional broader shoulders, have her half-smiling.

Now this is more like it.

William Kostakis, of Newington College, was the winner of The Sydney Morning Herald Young Writer of the Year competition in 2005. This is a story from his winning portfolio published here with his kind permission.

Καθρέφτης Καθρεφτάκι